

L'IMPACTE DE DELMAR

Dissabte 17 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Marc 16:15; 1 Pere 3:8, 9; 1 Corintis 9:14; Romans 3:19-24.

PER MEMORITZAR:

“No sabeu que els qui serveixen en el santuari, del santuari treuen el seu sosteniment, i els qui serveixen a l'altar participen de les ofrenes? Així també el Senyor va manar als qui prediquen l'evangeli que visquessin de l'evangeli” (1 Corintis 9:13, 14).

Com vam veure la setmana passada, el delme és una important expressió de fe. És una manera de revelar, o de verificar, la realitat de la nostra professió. “Feu un examen de consciència, per veure si us manteniu en la fe, proveu-vos a vosaltres mateixos. Si no esteu ben convençuts que Jesucrist és en vosaltres, és que heu estat reprovats” (2 Corintis 13:5).

La primera referència bíblica al delme és quan Abram* li dona el delme a Melquisedec (Gènesi 14:18-20; Hebreus 7:4). Els levites també rebien el delme pels seus serveis en el Temple (2 Cròniques 31:4-10). Avui el delme és per al sosteniment de l'evangeli. Ben entès, serveix com un mesurament espiritual de la nostra relació amb Déu.

L'ús del delme, la seva importància, el seu mètode de distribució i l'impacte que això podria generar estan planificats per al nostre creixement espiritual, en donar suport a l'obra de Déu i proporcionar la base financera per predicar l'evangeli. Aquest és el pla de Déu, i se'l considera el primer pas que dona un majordom fidel.

Aquesta setmana continuarem analitzant el delme: la seva distribució, el que significa per als altres i quin és el seu impacte en la nostra vida espiritual.

* A l'edició en espanyol: “*Abraham*”. (Nota del traductor).

JUNTS FINANCEM LA MISSIÓ

Jesús ens ordena: “Prediqueu l'Evangelí” (Marc 16:15) i “feu deixebles”, “ensenyant-los a observar tot allò que us he manat” (Mateu 28:19, 20). Per tant, Déu vol que participem en l'obra més important en la terra: portar a la gent a Jesús. És responsabilitat del majordom sufragar aquesta missió amb els recursos que Déu li ha confiat. La participació aprofundeix el compromís personal de presentar a Crist als altres. És el deure de cada deixeble, majordom i obrer lliurar tot el delme per a aquesta obra sagrada. Hem de pregar per la unitat, ja que aquesta ens ajuda a ser fidels en el finançament de la missió, així com una missió reeixida enforteix la nostra unitat en la fe.

Quin és el pla financer aprovat per Déu per complir amb aquesta missió? Què significa “els delmes [íntegres]”? Què significa la frase “hi hagi queviures al meu temple”? Malaquies 3:10*.

Com hem vist, la gent torna el delme des dels dies d'Abraham i de Jacob (Gènesi 14:20; 28:22), i probablement des d'abans. El delme és part d'un sistema que finança a l'església de Déu. És la major font de finançament i el mètode més equitatiu per dur a terme la seva missió.

A les cultures actuals, la majoria dels cristians donen relativament poc per finançar la missió de Déu. Si cada cristià donés un delme honest, el resultat seria “gairebé inimaginable, simplement sorprenent, gairebé més enllà de la comprensió” (C. SMITH i M. O. EMERSON, *Passing the Plate*, pàg. 27).

En totes les èpoques, Déu ha tingut gent que ha estat disposada a finançar la seva missió. Tots tenim la responsabilitat d'entendre i treballar junts per sostenir econòmicament aquesta tasca global. No ens podem donar el luxe de ser desorganitzats, descuidats o poc sistemàtics per finançar la missió. El nostre repte ara és molt més gran que no pas quan el poble i els levites li van dir a Nehemies: “No desantedrem la casa del nostre Déu” (Nehemies 10:39, *SBT*), i més aclaparador que el que van enfrontar els creients del segle XIX. Avui, els membres laics i els pastors han d'estar units espiritualment i sumar esforços, econòmicament parlant, de manera que es compleixin els objectius mundials i es financiï la missió.

Pensa en l'enorme magnitud de la missió adventista en el món (*veure* Apocalipsi 14:6, 7). De quina manera hauria d'entendre cadascú la seva pròpia responsabilitat per ajudar a finançar aquesta obra?

* A *SBT*: “Porteu sencer el delme al tresor, perquè hi hagi aliment a casa meva [...]”. (Nota del traductor).

LES BENEDICCIONS DE DÉU

Com vam veure ahir a Malaquies 3:10, Déu va prometre una gran benedicció als que són fidels amb el seu delme. Però la benedicció de Déu no és unidimensional. Per exemple, emfatitzar l'acumulació de béns materials com una benedicció, en detriment de tota la resta, és una visió molt limitada del que realment és la benedicció de Déu.

La benedicció en Malaquies és tant espiritual com temporal. El significat de la benedicció de Déu s'evidencia mitjançant la salvació, la felicitat, la pau mental i en el fet que Déu sempre fa allò que és millor per a nosaltres. A més, quan Déu ens beneeix, ens veiem obligats a compartir aquestes benediccions amb els menys afortunats. Hem estat beneïts per beneir als altres. De fet, a través de nosaltres, Déu pot estendre les seves benediccions per tot arreu.

Llegeix 1 Pere 3:8 i 9. Segons Pau, quina relació hi ha entre rebre benediccions i ser una benedicció per als altres?

Hi ha una doble benedicció en delmar. Rebem benediccions i som una benedicció per als altres. Podem donar del que rebem. Les benediccions de Déu, que rebem internament, arriben als altres externament. “Doneu i us donaran; [...]. Amb la mesura amb què mesureu sereu mesurats” (Lluc 6:38).

Llegeix Fets 20:35. De quina manera això també s'aplica al delme?

La major benedicció que el delme ens dona és confiar en Déu (Jeremies 17:7). “El peculiar sistema del delme es fundava en un principi que és tan durador com la Llei de Déu. Aquest precepte del delme era una benedicció per als jueus; en cas contrari, Déu no l'hauria donat. Així també serà una benedicció per als que el practiquen fins a la fi del temps. El nostre Pare celestial no va crear el pla de la benevolència sistemàtica per enriquir-se, sinó per tal que fos una gran benedicció per a l'home. Va veure que aquest sistema de beneficència era precisament allò que l'home necessitava” (TI 3:444).

Pensa en les oportunitats en què el Senyor t'ha beneït quan algú va satisfer les teves necessitats... Ara, pensa en les maneres que pots actuar i fer el mateix amb els altres.

EL PROPÒSIT DEL DELME

Pau escriu a Timoteu: “No posis morrió al bou que trilla”, i “L'obrer és digne del seu jornal” (1 Timoteu 5:18). Aquí, Pau cita a Moisès, a Deuteronomi 25:4, pel que fa al bou; i a Jesús, a Lluç 10:7, pel que fa a l'obrer. La frase sobre el bou sembla haver estat un proverbi, i significa que és just que el bou mengi gra mentre treballa. De la mateixa manera, el segon proverbi vol dir que els obrers dedicats que prediquen l'evangeli haurien de ser recompensats amb un salari.

Déu crea els sistemes i intervé en ells. Va crear sistemes solars, ecosistemes, sistemes digestius, sistemes nerviosos i molts més. Els levites usaven el sistema del delme (Nombres 18:26) per atendre el Tabernacle i sostenir-se. L'equivalent actual serien els que dediquen la seva vida a predicar l'evangeli. El sistema de delmes de Déu és el mitjà que va escollir per sostenir el ministeri, i s'ha utilitzat al llarg de tota la història de la salvació. Per tant, per a l'obra de Déu, és fonamental sustentar a aquests obrers amb el delme.

Què vol dir Pau i quina és la implicació moral de la frase: “Així també el Senyor va manar als qui prediquen l'evangeli que visquessin de l'evangeli” (1 Corintis 9:14)? Què ensenya 2 Corintis 11:7 al 10 sobre la necessitat de sostenir a aquells que difonen l'evangeli?

Quan Pau va dir: “Per poder servir-vos vaig sostreure d'altres esglésies, acceptant un sou” (2 Corintis 11:8), parlava irònicament de rebre un salari de part d'una església macedònia pobra mentre atenia una església de Corint rica. El que li volia transmetre a l'església de Corint era que els que prediquen l'evangeli mereixen rebre la seva paga.

El delme s'ha d'utilitzar amb un propòsit especial i ha de ser així. “El delme ha estat posat a part amb un propòsit especial. No ha de considerar-se com un fons per a pobres. Ha de dedicar-especialment al sosteniment dels qui prediquen el missatge de Déu al món; i no cal desviar-lo d'aquest propòsit” (CMC 108).

Llegeix Levític 27:30. De quina manera el principi que trobem aquí s'aplica a nosaltres avui?

EL DIPÒSIT

Déu té un dipòsit per al vent (Jeremies 10:13), l'aigua (Salms 33:7), la neu i la calamarsa (Job 38:22), i sobre tots ells té control total. Però el dipòsit més preuat de Déu és el que comprèn el delme. “Als fills de Leví els dono per herència tot el delme d'Israel, a canvi del servei de dedicació que ells fan al Tabernacle de Reunió” (Nombres 18:21). En aquest versicle s'esmenta, per primera vegada, on s'emmagatzema el delme i el que avui es coneix com “el principi del dipòsit”. Déu també va instruir els israelites a portar el delme a un lloc que ell va triar (Deuteronomi 12:5, 6). Durant l'època de Salomó, el delme era retornat al Temple de Jerusalem. Els israelites van entendre fàcilment què era i on era el “dipòsit” quan el profeta Malaquies els hi va dir: “Porteu integres els delmes al dipòsit de provisions” (Malaquies 3:10, NTV). El dipòsit representava el lloc des d'on es duïen a terme els serveis religiosos i d'on els levites obtenien el seu sosteniment.

Quins altres noms s'utilitzen a les Escripures per identificar el dipòsit? 1 Cròniques 26:20; 2 Cròniques 31:11-13; Nehemies 10:38.

Portar el delme sagrat al dipòsit és l'únic model presentat a la Bíblia. A cada dispensació, Déu ha tingut un dipòsit central per administrar el delme. Els adventistes del setè dia constitueixen una religió / església mundial en la qual s'accepta i es practica el principi del dipòsit. Es convida els membres a tornar el delme a la tresoreria de l'associació / missió a través de l'església local de la qual són membres. Els pastors reben el seu salari de la tresoreria d'aquesta associació / missió.

“A mesura que l'obra de Déu s'estengui, es demanarà ajut amb més freqüència. Perquè aquestes peticions es puguin atendre, els cristians han de prestar atenció al mandat: ‘Porteu integres els delmes al dipòsit de provisions, a fi que hi hagi queviures al meu temple’ (Malaquies 3:10). Si els professors cristians fossin fidels en portar a Déu els seus delmes i ofrenes, la seva tresoreria estaria plena. No hi hauria llavors de recórrer a exposicions, rifes o excursions de plaer per assegurar fons per al sosteniment de l'evangeli” (*HAp* 272).

Pensa en el que passaria si la gent enviés els seus delmes a on volgués. Si tothom fes això, què passaria amb l'obra de Déu? Per tant, per què és important que lliurem els nostres delmes on correspon?

EL DELME I LA SALVACIÓ PER LA FE

Llegeix Romans 3:19 al 24. Quina veritat fonamental s'ensenya aquí, que és essencial per a la nostra fe? Per què sempre hem de cenyir-nos a aquest ensenyament fonamental per a les nostres creences?

L'essència del missatge bíblic és que cap de nosaltres mereix la redempció (Romans 3:23). Si la mereixéssim, seria per mèrits, o per obres, i aquesta idea és contrària a la Bíblia.

Llegeix Romans 4:1 al 5. Què ensenyen aquests versicles sobre la gràcia en contraposició amb els mèrits?

Llavors, la salvació és un regal (Efesis 2:8, 9) que reben els qui no ho mereixen. La salvació es dona perquè els mèrits del sacrifici perfecte de Crist són acreditats al nostre compte. Pel que fa al delme, no obtenim cap crèdit per part de Déu al tornar-lo. Després de tot, com en principi el delme és de Déu, quin mèrit pot haver-hi en tornar-li?

Delmar no és un acte que ens salvi, com tampoc ens salva cap de les altres bones accions per a les quals hem estat creats com a cristians (“Ja que som obra seva, creats en Crist Jesús, en vistes a les bones obres, que prèviament Déu tenia preparades perquè les practiquéssim” [Efesis 2:10]).

No obstant això, la devolució del delme revela una actitud que o bé és humil i submissa, o és prepotent i desafiant respecte del que Déu ens ha demanat que fem. Si estimem Déu, li obeïrem. El delme és una expressió externa de la nostra comprensió que, certament, nosaltres aquí només som majordoms i tot l'hi devem a Déu. Així com el dissabte és un recordatori setmanal de Déu com a Creador i Redemptor, la devolució del delme pot funcionar de manera similar: ens recorda que no som nostres, i que la nostra vida i la nostra salvació són dons de Déu. Com a resultat, podem reconèixer aquesta realitat i viure una vida de fe, reconeixent que la devolució del delme és una expressió molt tangible d'aquesta fe.

Què ens diu Lluc 21:1 al 4 sobre el que significa viure per fe?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: És molt fàcil oblidar que cada respiració, cada batec del cor, cada moment de la nostra existència només provenen del Senyor. A Fets 17, Pau parla amb els atenesos sobre el Déu veritable, que no només és el Creador (“el Déu que va fer el món i tot el que hi ha” [Fets 17:24]), sinó també el Sustentador (perquè “en ell vivim i ens movem i som” [Fets 17:28]). Els atenesos no sabien res del Déu veritable. Nosaltres com a cristians, sí; i aquesta realitat ha de ser la base del nostre estil de vida. Déu és molt exigent amb nosaltres i, com a resultat, hem de viure d'acord amb aquestes exigències:

“Així també succeeix amb les exigències de Déu cap a nosaltres. Posa els seus tresors en les mans dels homes, però requereix que una desena part sigui posada fidelment a un costat per la seva obra. Requereix que aquesta porció sigui lliurada a la seva tresoreria. Ha de ser-li retornada com a propietat seva; és sagrada i ha de servir per a fins sagrats, per al sosteniment dels que han de proclamar el missatge de salvació a tot arreu del món. Es reserva aquesta porció per tal que sempre aflueixin recursos a la seva tresoreria i es pugui comunicar la llum de la veritat als que estan a prop i als que estan lluny. Obeint fidelment aquest requeriment, reconeixem que tot el que tenim pertany a Déu” (TI 6:386).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. “El temps passa ràpidament cap a l'eternitat. No retinguem de Déu allò que li pertany. No li rebutgem el que, tot i que no pot ser ofert amb mèrit, no pot ser negat sense ruïna. Ell ens demana tot el cor; donem-li; és seu, tant per dret de creació com de redempció. Ell ens demana la nostra intel·ligència; donem-li, és seva” (HAp 452).

Què vol dir Elena de White amb aquestes paraules: “No retinguem de Déu allò que li pertany. No li rebutgem el que, tot i que no pot ser ofert amb mèrit, no pot ser negat sense ruïna”? De què ens privem quan no tornem el delme?

2. Reflexiona en la idea que tots els membres de l'església fessin amb el delme el que vulguessin; és a dir, enviar-lo a alguna causa que consideressin lloable, en contraposició amb el “dipòsit”. Per què és tan dolenta aquesta idea? Què passaria amb la nostra església? Per què actuar d'aquesta manera ajudaria a provocar una terrible fractura entre nosaltres?

3. A Lluc 21, Jesús va encomiar a la vídua per donar els seus diners al Temple malgrat tota la corrupció que ell sabia que hi havia. Què hauria de dir-los això als que creuen que poden desviar el seu delme perquè tenen dubtes sobre com és utilitzat?

RESUM: Comprendre l'impacte que té el delme reforça la nostra determinació de ser fidels administradors dels recursos [majordoms, al cap i a la fi] que Déu ha posat sota el nostre control.